

Muntanya i serra de Sant Marc

Guardiola de Berguedà

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Dins el Parc Natural del Cadí Moixeró. Domina la vall de Brocà
Emplaçament: Dins el Parc natural dominant la vall de Brocà i delimitant amb Bagà al'oest i Riutort a l'est.
Alçada: 1610

Coordenades:

Latitud: 42.26467
Longitud: 1.89891
UTM Est (X): 409189
UTM Nord (Y): 4679750

Classificació

Número de fitxa: 08099-66
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal

Tipus de protecció > Europea

> Atributs Inspire:

- Xarxa natura 2000
- Natura 2000
- Àrea especial de conservació

Observacions protecció: DOGC. 353/1983 de 15 de juliol. Llei 6/1982
Data aprovació: dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés: Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08098A00500070
Autor de la fitxa: Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa: dt., 08/08/2017 - 02:00

Descripció

Serra i Muntanya que domina la vall de Brocà i part de la vall del Bastareny. Delimita a l'oest amb la vall de Paller i el Torrent dels Banyadors, a l'est amb la vall de Riutort i Gavarrós, al nord amb la vall de la Coma i al sud amb Brocà. Forma un contrafort muntanyós de geologia calcària i caracteritzat per grans cingles a la vessant sud i pendents més suaus al cantó nord. El cim de Sant Marc amb uns 1610 mts d'altitud està ocupat per prats de pastura i per la capella de Sant Marc, de gran devoció per als habitants de Guardiola i que denomina el lloc. Les roques del vessant sud són molt característiques de la vall i dibuixen un paisatge més aviat agrest. En són de destacar "la roca llaurada", l'esquerd Foradat, el roc de Claniars. La roca llaurada rep aquest nom popular per la seva fisonomia que ens recorda un roc llaurat degut a l'acció erosiva de l'aigua. La serralada està ocupada majoritàriament per vegetació de pinedes de pi roig i també per algun roure al vessant sud. El seu caràcter càrstic permet la formació de balmes i avencs i també algunes basses com la bassa de tarnes; única reserva d'aigua natural al Parc natural del Cadí Moixeró.

Història

La necessitat de protegir l'àrea de la serra del Cadí figurava ja en les previsions de planificació regional que va fer, el 1932, la Generalitat de Catalunya de l'època republicana. Això es va tornar a plantejar, molts anys després, en el Pla provincial de Barcelona del 1963, que preveia espais naturals a la zona. El 1966 es va promulgar la llei que establí la Reserva Nacional de Caça del Cadí, la qual inclou actualment, a més de la zona que avui és parc natural, les serres del Verd i de Port del Comte. Aquesta llei, encara vigent, ordena els recursos de la fauna de manera que el seu aprofitament cinegètic pugui representar una font d'ingressos per a les poblacions que en formen part. Una altra figura de protecció inclosa dins l'espai que ocupa el Parc Natural és el Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, declarat per la Llei 6/1982, de 6 de maig, de la Generalitat de Catalunya, que comprèn, a més de la muntanya del Pedraforca, la vall de Gresolet. Finalment, per mitjà del Decret 353/1983, de 15 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, i a instàncies del Parlament de Catalunya, es va crear el Parc Natural del Cadí-Moixeró. En l'àmbit europeu, el setembre de 1987, d'acord amb la Directiva 79/409 CEE, el Parc va ser declarat Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i, anys més tard, mitjançant una Decisió de la Comissió de 22 de desembre de 2003, es va aprovar el seu ingrés a la regió alpina dins la Xarxa Natura 2000, ja que és l'espai protegit català amb un nombre més gran d'hàbitats i espècies de flora i fauna d'interès europeu (30 en cada cas), d'acord amb la Directiva d'hàbitats de la Unió Europea.

Bibliografia

GENERALITAT DE CATALUNYA. DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT. PARC NATURAL DEL CADÍ MOIXERÓ (2013). Patrimoni Cultural i Natural

